

exstant, accurate inspexerit. Mihi ex uno, supra memorato, partem aliquam duntaxat describere Parisiis vacavit: unde tamen haud mediocrem fructum percepi. Insunt praeterea carmini nostro mythologica multa, quae expositione indigent. Disputandum erit denique de poëtae aetate, quem nonnulli ad recentiora secula detrudunt; mihi, ut hoc praecipiam, vetustissimus videtur. Sine dubio valde antiqua fuit apud Indos philosophiae origo. Narratur in Rameïde, in sanctissimo illo sacrificio, equi immolatione, quod rex Dasarathas celebravit, ut filios sibi a Deum concilio expeteret, Brachmanos post convivium de rationibus philosophicis inter se concertasse (RAM. I. c. 12, Sl. 23-25). Quod si omnia, quae ad cultum humanitatis spectant, longe antiquiora apud Indos et Aegyptios, quam apud Graecos, fuisse constat: quidni illis Pythagoram suum vel Platonem concedamus multis seculis ante, quam hi, quos nominavi, philosophi, et ipsi sacerdotum Aegyptiorum disciplina imbuti, in Graecia florerent? Sed haec obiter: res enim strictioribus argumentis, tum e carminis ipsius indole et stilo, tum ex universa religionum ac philosophiae per Indiam historia petitis, erit conficienda.

Eiusmodi igitur commentarium, quo Bhagavad-Gîta mythologice, historice, philosophice illustretur, edere decrevi, quamprimum eius conscribendi facultas mihi concessa fuerit; et tunc demum omni ex parte interpretis munere me defunctum esse putabo.

Haec fere erant praecipua, quae praemonenda censerem. Unum superest. Magistrorum reverentia a